

Двојица српских предсједника у Вуковару

Пише: Младен Шварц
понедељак, 08 новембар 2010 19:47

(извор: www.am530.ca .)

Хрвати Торонта и Канаде, обију Америка, Исељеништва и Домовине! Сви који ово слушате! Хрватска браћо и сестре!

Сретног ли хрватског народа који је и тај сретни дан дочекао: не мање доли цијела два српска предсједника, два пајдаша из нетакнутих југо-обитељи, Јосо и Боро (један додуше више четничке, други више партизанске усмјербе), у Хрватској, у херојском, мученичком Вуковару, попришту величанствене хрватске епопеје. Што ће они тамо? Они ће тамо – а што друго неголи, на светим гробовима хрватских ратника, хрватских цивила, подгријавати крепано братство-јединство!? Тко су протагонисти овога еуфоричног брзометног фестивала сентиментализма, ове, како браћа Срби веле, срцепаратељске мелодраме, овога кича и шунда лицемјерне исприке, лажнога опроста, злочиначког равновјесја кривње..., ове „нове странице историје“, како се на свом језику изразио уважени гост? О једному од двојице већ dostatно знамо, то је наш доброћудни, љигави и прозирни газда-Јосо, који се је до сада већ толико пута и тако увјерљиво потврдио као изврстан, ненадмашив предсједник свих Срба и жидова у РХ, а навластито непријатељске нам Еуније те сродних протухрватских сабласти, да га сваки нормални Хрват нормално мора доживјети као велеиздајника.

А пајдо му, бата-Бора Тадић? Пуно се, по обичају, нагађало у пуку, али све се точно зна. Не, није му мајка из рода славнога Францетића, него је обична психијатрица (из велике плејаде српских полит-психијатара: Карацић, Рашковић, Станимировић и остали; но имали смо једнога таквога и на нашој страни: часнога доктора Јову Бамбурача), психијатрица дакле Невенка Кићановић, чија се мати, прешавши из Лике у босанску Бијељину, удала тамо за становитог Страхину. Нема проблема, све Србин до Србина. Отац пак предсједников, Љубомир – Љубо, суутемељитељ Борисове „демократске странке“, такођер није непознаница. Црногорски партизан, брат четника којег су партизани одбили стријељати, па сами зарадили метак. Досљедни југо-комунист, праксисовац, српски академик, премда нема потврде да је судјеловао на Меморандуму или га потписао. Можда јест, не би било чудо.

Двојица српских предсједника у Вуковару

Пише: Младен Шварц

понедељак, 08 новембар 2010 19:47

И тако дакле, допловио Борис Тадић преко Дунава низоземским танкером „Голубица“ на хрватску страну, а егзалтирана постхрватска опћила приопћују о одушевљеном дочеку и пљеску. Јест, окупило се на обали пар десетака знатижељника, укључив српске му сународњаке и осигурање. Нетко је од њих ваљда и запљескао, а није се видјело Станимировића, добитника Караџићева одличја за јунаштво у рату против Хрватске. Нетко је ваљда дошапнуо бљедуњавом Јоси да би то можда ипак било превише. И у паузи између сусрета с хрватским жртвама и српским кривцима, положио је Тадић на Овчари вијенац с натписом „Невиним жртвама“, као да има и оних других. Већ виђено? Да, виђено на Блеибуршкој плочи ауктора Боже Вукушића.

Још једанпут: што ће они тамо? Ето – један да изусту такозвану исприку, други да тај чин у име својих поданика поздрави. Тадић се Хрватима испричао како му је наложила Еунија, да би, нетко рече, мислим Ђапић, Србија „чизмама од седам миља“ умарширала у ту гробницу народа. Тадић је звијезда, он је симпа, он је „први српски предсједник“ који је то, који је тако и овако, итакодаље, итомуслично. Прије доласка, ругајући се ликвидираним Хрватима, рекао је да се буди са Северининим пјесмама, као да је Северина Хрватица, а не „београђанка“, и као да је то доказ исправног односа спрам хрватскога народа! Вјеројатније је да слуша ону о Слоби, месу и салати, и чудно да га колега Јосо није њоме при дочеку развеселио. Али добро. Тадићу је ова мала жртваца у Вуковару добродошла, тек је зарадио нешто критике своје здраве националне деснице, која у његовој гести види понижење, падање на кољена, а неки Србо пише: само је још бре могло да им се извини и што им ми Срби из Краљево посласмо земљотрес. С хрватске стране тешко да би се ишта могло схватити као озбиљнија критика ове скандалозне и нечасне провокације и понижења хрватских жртава: мало благе критике из средишта ХСП-а, двојници србо-лидера окренута леђа жалосних вуковарских мајки заокупљених мољењем крунице, и то је све. Бранитељским је удругама нетко зачепио губец: нисам, барем до сада, видио ни чуо нити једну ријеч јаснога просвједа.

Јер, не треба нама Тадићеве исприке, данас се за све и свашта испричавају политичари, лопови, Црква... Исприке немају велике тежине ако их не прате дјела, оне су најчешће неискрене, лицемјерне, изнуђене, укалкулиране у неку очекивану корист. Борис Тадић уосталом је својим обожаваатељима јасно ставио до знања да им се „извињава“, да „жалује“, да указује „пошту“ (то на српском значи „штовање“, „поштовање“, особито мртвога) – у особно име, као приватна особа. Дакле не као предсједник, не уиме Државе Србије. Осим тога, испричао се само за Овчару, а опћенито питање агресора и жртве великодушно је препустио „правницима и историчарима“. Тадић може припадати лијевом крилу српске политике, може у очима српских националиста с правом бити виђен онако како ми видимо убогога Јосиповића, али у Србији ствари стоје другачије. Тамо је и љевица највећим дијелом национална, тамо и либерални демократи ипак нешто држе до националне части. Нема српскога политичара који ће у Хрватској признати да је Србија неправедно напала Хрватску. Уосталом, увијек им је на располагању не посве бесмислени аргумент по којему је у часу агесије заправо постојала заједничка југовина,

Двојица српских предсједника у Вуковару

Пише: Младен Шварц

понедељак, 08 новембар 2010 19:47

а у њезиним оквирима не може бити агресије, него тек можда самообране од сецесије. Ми немамо разлога, а ни права, од Србина очекивати такво понижење. Поштујмо непријатеља, али склопимо с њим частан мир, мир с којим за неко вријеме могу бити задовољне обје стране, све до новог рата, који, унаточ наивним илузијама доброћудних пацифиста, једнога, не тако далеког дана засигурно слиједи.

Овако како је спектакл режиран, међутим, он је као створен да одушеви хрватске равновјесце. Овдје Овчара, тамо Паулин Двор. Овдје српски геноцид, тамо безначајни чин саморазумљиве праведне одмазде, колатерална штета настала у малом, занемаривом прекорачењу нужне самообране, али у склопу скрајње нужде у којој се, вапећи за национално-државном слободом, нашао хрватски народ. Сваки ситни хрватски испад био је строго кажњен, а један од хрватских гувернера, генерал Jacques-Paul Klein, а? А што онда значи његов вапај за увођењем заједничких србо-хрватских уџбеника повијести? А што значи његова, не тако давна изјава, дана наравно у Србији, а сада у Вуковару од Хрвата срамежљиво заборављена, изјава дакле како је „Олуја“ – злочин? То није „изједначавање“?!

Што је својим вуковарским пренемагањем добио српски предсједник? Добио је олакшицу за улазак Србије у Еунију. Он мисли да је то за Србију добро, нека му буде. Можда га нетко на вријеме свргне попут предшасника му Ћинђића, па од тога не ће бити ништа. А што је добила Хрватска? Добила је неколико папира из медицинске документације вуковарске болнице, по прилици налик оному што је поносно био донио Јосо из Београда, од цијелога опљачканог блага вратила су му прекодринска браћа, иронично и поругљиво, једну српску икону. Што је још добила Хрватска? У пуку се чује, попут онога што рече споменути Србо, како смо добили потрес из Краљева. Остаје нада, мнију наивчине, како ће сада злочинац Хаџић у Хаг. Па и да је тако, зар се у Хагу суди нашим непријатељима? Зар на временске казне? Зар с два десетљећа закашњења? Умјесто да им се судило одмах, овдје и драконски! Све друго није доли гротескна карикатура правде! Напокон, надају се неки можда и ратној одштети. Али њу неће видјети. А исплатом одштете требало је увјетовати и најмањи корак у побољшању сусједских односа, јер Србија нам јест сусјед, и бит ће то до пропасти њихове или наше, јер на Мјесец не можемо ју катапултирати, премда би добро дошло. Срби најављују и да ће обновити пет улица у Вуковару: можеш мислити. Оно што смијемо очекивати јест једино повлачење хрватске тужбе за српски геноцид (а и оне обратне, српске, која ионако темељи тек на пркосу). Јаца додуше вели, не повлачимо тужбу. Јосо вели, а и ми скупа с њим: видјет ћемо! Надасве, очекивати нам је још масовнији приљев избјеглих Срба, поврат на мјесто злочина, још више српских повластица, српскога језика и српске ћирилице.

Ово што се управо догодило у Вуковару, то није израз хрватских потреба и интереса, то

Двојица српских предсједника у Вуковару

Пише: Младен Шварц

понедељак, 08 новембар 2010 19:47

није сукладно хрватској националној части, хрватском поносу и достојанству. Прихваћамо, али тек након достатно дугог времена, такозвану нормализацију с Државом Србијом. Но никако из позиција љигавог улизиштва, додворавања, попуштања, не пасивно и реактивно, него активно, конструктивно и борбено. Али за то се, још једанпут, хоће праве, велике и јаке, побједничке и несломљиве Државе Хрватске. Такву ће и Срби поштовати, и с таквом ће бити спремни склапати споразуме на обострану корист. Оваквој каква је данас, они се могу само надмоћно уз пријезир изругивати, знајући, као и Еунија, да им је унапријед зајамчено и оно што уопће нису нити помислили тражити. Тек када поновно освоји свој изгубљени ранг, Хрватској не ће бити потребне пријетворне непријатељеве исприке, и не ће им се дјетињаство веселити на своју штету.

У међувремену, Борис ће нас Тадић, овога пута службено и без „извињења“, као прави предсједник, још једном усрећити својом назочношћу, у Загребу, а наравно и у такозваној „српској крајини“, гдје ће сусрести своје петоколонаше. Бит ће то концем овога мјесеца студенога. У међувремену, доћи ће ваљда опет ред на Јосиповића да се „извињава“. У међувремену, младеж ће „наших двају народа“ наставити што је ових дана започела на Дунаву: бацати у Дунав црвене ружице у знак омиозне најаве новог братства-јединства, нови дакле неодгојени и индоктринирани нараштај који нам, игнорирајући сва катастрофална искуства и све небројене жртве, поновно, испочетка, приправља давно виђено а, на жалост, не заувјек покопано ропство. Али и такозвана помирба ће проћи, и лажни ће проћи мир. Они се, с „извињењем“ на уснама, већ пуном паром спремају на нови покушај, на нови освајачки поход. И Хрватима ће стога бити мудрије да не сањаре о вјечном миру какав му намеће изрод на власти, да не деструирају своју јуначку војску, да не воде туђе ратове и ослањају се на туђе ратнике, него да се и сами приправљају на свој властити, велики рат. Ако не мисле коначно бити збрисани с лица Земље од симпатичних „извинитеља“ и носитеља „поште“ хрватским жртвама, попут либералног четника Бориса Тадића.

Света борба наставља се!

За хрватски Дом будимо спремни!